У нас новина: дідусь завів бджіл.

Дві маленькі хатки стоять за нашою великою хатою у садку, і я вже зранку біжу до них.

Хатки називаються вуликами.

Продеру очі, зирк у вікно — сонячні промені стрибають по шибках.

Зирк по хаті — їх повна хата. Отак вистрибом літають. Наче ті бджоли. Тільки не гудуть. То на дзеркалі зблиснуть, то у відрі з водою, то на миснику серед посуду.

Якби не бджоли — сидів би і дивився.

Побіжу до бджіл.

Гульк — а на порозі півень.

"Кукуріку!" — здоровкається зі мною.

Треба б йому нотацію прочитати, що знову водив курей у шкоду. Але він довго огризатиметься. Показуватиме, начебто не розуміє. Потім з ним побалакаю.

Тільки я кажу півневі:

— Ніколи мені — іду пасти бджіл.

Він сердиться і гулькотить, мовби повен рот води набрав.

— Ото треба було в шкоду не ходити,— таки кажу йому. Хай зрозуміє свою помилку.

Він образився і пішов до криниці. Ліг, очі заплющив.

Треба кинути йому зерна.

Кидаю зерна. Він згукує курей, а тут бджоли летять. Знову запізнився через цього півня!

Бджоли полетіли пастися аж на гречку. Якби ж вони втрапили назад.

Побіг би, пригнав би назад, але не знаю, де наші, а де чужі. Треба їх якось позначити.

Сиджу біля вуликів. Дивлюся, як танцюють золоті бджоли на сонці.

Дзвенять. Раді-радісінькі, що тепло, що немає дощу і що я сиджу біля них. Ці нікуди не дінуться. Вони вулик стережуть. Якби ті не заблукали — дорога далека до гречки.

Може, собаку завести, хай пасе їх.

По телевізору показували, як собаки овець пасуть.

З бджолами собаці буде легше — їх вовки не крадуть. Скажу дідусеві про собаку.

Сонце гріє, трава росте, я слухаю.

Летять!

Летять, наче літаки. Одна за одною. Ото, мабуть, напаслися! Сідають. Залазять у вулик. Щось кажуть тим, які вулик стерегли. Хваляться, яка добра гречка.

Тепер ці спочивають, а ті летять.

Біжу за ними і свищу, щоб не одбилася яка в дорозі. А назустріч дід.

— Куди це ти летиш?

— Бджоли пасти!

— Бджоли пасти? — чомусь дивується.

— Треба собаку завести, то не буде мені мороки. І курей глядітиме і бджоли пастиме,— кажу йому, бо скільки можна без собаки жити?

— Буде тобі собака,— обіцяє він.

А бджоли вже полетіли — і не видно, й не чутно їх. А мені знову потерпай, чи втраплять додому.

Ідемо з дідом до вуликів. Він щось там порається.

— Смачний для тебе мед буде,— каже дід.— Такої гречки давно не родило.

Бджоли його не бояться. Сідають на білу бороду — прямо в рот заглядають, що він скаже.

А мене ще бояться. Бо не звикли. Нічого, звикнуть.

Шкода, що в мене борода не росте. Вони думали б, що я дід. І теж сідали б на бороду.

О, знов летять!

Теж напаслися. І не заблукали. От розумні! Як собаки, розумні!

Дід правильно їх вибрав.

Прямо над хатою — сонце.

І вони вилітають начеб прямо з того сонця.

Летять до вуликів. До нас.

Гудуть, блищать проти сонця.

— Золоті в нас бджоли,— кажу дідові.

— А золоті ж,— погоджується.— Золоті...